

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

15. september 1985

21. årg.

En drøm

Jeg hadde en vidunderlig drøm for en kort tid siden.

Vi var samlet en del mennesker et sted. Det var kveld, og det var mørkt ute. Plutselig kom det en inn døren der vi var samlet. Og han sa: *Nå kommer Jesus igjen!*

Tankene for gjennom meg. Jeg tenkte først på mine kjære, som jeg visste ikke var frelst, og jeg tenkte: Blir jeg med? Jeg dro gardinet til side, og fikk se himmelen flombelyst, bak der så jeg blå him-

mel med tusenvis av stjerner. Jeg så hvite skyer som begynte å revne.

Da sprang jeg ut, og sto der i et lys-hav, og så opp mot himmelen. All frykt og allt ondt var borte. Skyene revnet og det kom store mektige engler ut, som fløy til alle sider. (For et syn!). Alt var stille, jeg bare sto der, og ventet på å få se Jesus komme. Jeg løftet hendene opp mot himmelen og ropte høyt på Jesus.

Da våknet jeg opp av drømmen idet jeg ropte på Jesus, Jesus!

*Jesus skal komme til jord igjen.
Tenk om det var idag.*

Komme i kraft og i herlighet.

Tenk om det var idag!

Komme å hente sin kjære brud.

Alle de frelste som tror på Gud.

De er nå spredte i verden ut. Tenk om han kom idag!

Kor

Herlig, herlig. Å hvilken dag det blir.

Herlig, herlig, når vi hans ansikt ser.

Herlig, herlig, utbred hans ord med hast. Herlig, herlig,

Jesus han kommer snart!

*Satans regjering skal snart ta slutt,
Å om det var idag.*

*Sorger og kamper blir glemt hos
Gud, Å om det var idag.*

*Da skal de døde i Kristus oppstå, og
de som lever forsamles må.*

*Rykkes i skyen ham møte få. Tenk
om han kom idag.*

Ville han finne deg rede nå?

Om han kom idag.

*Vente med lengsel og ei med gru,
tenk om han kom idag. Tegn på*

*hans komme blir fler og fler, Mor-
genens lys uti øst vi ser,*

*Våk thi hans komme er meget nær.
Tenk om han kom idag.*

Ragna Brentøy

Gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg.

(Efes 4,30.)

Hvordan gjør en Guds Hellige Ånd sorg og hvordan drives han bort?

Det skjer, kort sagt, ved *all slags ulydighet* mot Den Hellige Ånd. Han vil noe, han *driver* til noe, og dersom du ikke vil være lydige mot ham i det, da gjør du ham sorg og driver ham bort fra deg. Han vil virke syndserkjennelse, anger, bønn om omvendelse og forlikelse med Gud.

Når du vender deg bort fra alt dette, ikke akter på hans røst, men prøver å bli kvitt slike hellige inntrykk, som han framkaller hos deg, ikke forsøker ved Ordet å ta vare på og festne dem, ikke frykter for å miste dem, ikke sukker til Gud om at de må økes, da forakter du og utslukker Ånden. Han griper fatt i og dømmer en synd hos deg og byr deg oppgi den. Når du da ikke vil lyde ham, men fremdeles vil holde fast ved din synd, da gjør du Guds Hellige Ånd sorg. Ja, selv om du vil oppgi synden, men ikke nå *straks*, nok vil omvende deg til Herren, men *ikke ennå*, så vitner det om falskhet i din ånd, om at du ikke vil kjenne din *besøkelsestid*. Og følgen kan bli at Guds Ånd må forlate deg.

Ja, selv om du vil omvende deg og avlegge synden, men ikke vil høre Herrens røst og gjøre det på den vegen han har foreskrevet; at du først som en fortapt synder skal se hen til Kristus, først tro og trøste deg til nåden og få styrke i Herren, når du ikke vil høre dette Guds viljes råd, men strir mot den frie, ufor-skyldte nåde, da gjør du hans Hellige Ånd sorg.

Og endelig, om du vil følge dette Herrens råd, men ikke vil *bruke det middel* som Gud har gitt oss til det, *hans hellige ord*, ikke vil bruke dine ledige stunder til å lære, høre og betrakte det, da frister du Gud og utslukker Ånden. Merk nøye dette siste punkt. Du vil avlegge synden og omvende deg, men bare ved selv å arbeide på ditt hjerte; du ber om Åndens nåde og hjelp til det, men bruker ikke Åndens middel — på den måten kommer du aldri til å få det som du ønsker å oppnå. Gud har aldri lovt det. Nei, Gud har gitt oss sitt ord, *der* vil han møte oss, *der* vil han bo og virke, men ikke utenfor Ordet.

Å ha adgang til Ordet, til å omgås kristne lærere og trosbrødre, men ringeakte disse midler og likevel ønske nåde til omvendelse og tro, det er å *friste Herren* — på samme måten som om en bad at Gud ville underholde ens legemlige liv, men ikke ville spise det som Gud har gitt oss til det. At du er syndig og svak, ikke *kan* gjøre alt det som Ånden krever, det skal ikke drive ham bort. Det skal han selv råde bot på. Det er hykleri og forsetlig ulydighet som driver Ånden bort.

Men det er ikke bare når Guds Ånd begynner sin virkning i sjelen at en kan gjøre ham sorg. Også kristne som allerede har fått Den Hellige Ånd, står alltid i fare for dette. Det er til de troende i Efesus som allerede er beseglet med Den Hellige Ånd, at Paulus skriver: *Gjør ikke Den Hellige Ånds sorg!* Og hva var det som kunne gjøre ham sorg?

Svar: *All synd* gjør Guds Hellige Ånd

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.

blir sendt dit, som tinging, oppseiing og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. S. Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

der og forsvarer den — så er det *det* som gjør Guds Hellige Ånd sorg, slik at han må fly fra det menneske.

De lar ikke min Ånd straffe seg. Det skjer ikke bare da, når en åpenbart står Ordets tuktt imot og sier: Jeg bryr meg ikke om det. Men også da når en vrir seg unna Ordet, ikke vil forstå det, når det griper fatt i den synd som en er særlig glad i; når en ikke i Ordet søker etter midler til å komme bort fra sin synd, men etter støtte for å beholde den, — når en altså ikke har til hensikt å gi slipp på sin synd og bli den kvitt, men ønsker å bli i den. Det er å ikke la Guds Ånd straffe seg. På samme måten når trælesinnet vil innta hjertet: Hvis en da ikke vil la evangeliets ord om nåden i Kristus råde, men gjenstridig følger fornuften og følelsen og stadig vekk gjør innvendiger mot evangeliet, mot den barmhjertige Frelsar som ennå tilsier nåde — da gjør en Guds Hellige Ånd sorg.

Alt dette gjør Guds Hellige Åns sorg.

C. O. Rosenius

sorg, selv den mest skjulte synd i ditt hjerte, som hovmodige tanker, onde lyster, misunnelse, falskhet. Men merk nøye, det er bare da når hjertet faller slik ifra at en *unnskylder* synden og *gir den sitt bifall* at Guds Ånd drives bort. Der hvor en selv straffer sin synd, lider, kjemper og sukker under den og ber om kraft til å stå imot, der er Ånden som lægen i et sykehus, hvor han visstnok er omgitt av sykdom, lidelser, sår og jammer på alle kanter, men likevel nettopp er på sin rette plass, nettopp der han har sitt rette virkeområde. Derfor kan Guds Ånd meget vel bo i en synders hjerte, hvor det ennå er fullt opp av sykdom, urenhet, sår og byller, jammer og sukk. Hvis det ikke var slik, ville ikke noen kristen komme til å beholde Guds Ånd en eneste dag. Men det som *driver Ånden bort*, det forklarer Herren selv, når han sier: *De lar ikke min Ånd straffe seg.* Se dette er hovedpunktet. Når et menneske ikke lar *Guds Ånd Straffe seg*, men gir synden sitt bifall, unnskyl-

Budet til liv

Den som sier at han blir i Ham, han er og skyldig å vandre således som Han vandret. I elskede! det er ikke et nytt bud jeg skriver til eder, men et gammelt bud, som I hadde fra begynnelsen; det gamle bud er det ord som I har hørt. Og dog er det et nytt bud jeg skriver til eder, og det er sant i Ham og i eder; for mørket viker bort, og det sanne lys skinner allerede. Den som sier at han er i lyset, og som hater sin bror, han er ennu i mørket. Den som elsker sin bror, han blir i lyset, og det er ikke anstøt i ham. Men den som hater sin bror, han er i mørket og vandrer i mørket, og han vet ikke hvor han går hen, fordi mørket har blindet hans øine. Kap. 2,6-11

Vi så før, at det å holde Hans ord i første rekke betyr å holde fast ved Jesu ord, det evige livs ord. Vi så også, at det ord krever oss, forplikter oss til å åpne oss for dets gaver, så Guds kjærlighet kan nå sitt mål i oss. — Vers 6 understreker nettopp den evangeliske forpliktelse til å la evangeliet få rom i oss: Den som sier, at han blir i Ham, kan aldri vandre i mørket, dersom det er sannhet med å være i Ham.

Vi understreker gjerne, at vi ikke her taler om lovens forpliktelse, men om den bundenhet til Jesus, som kommer av at vi har lært ham å kjenne ved troen på evangeliet. — At vi fikk vår skyld tilgivet av Ham, setter oss i gjeld til alle mennesker (Rom. 1,14). Friheten fra lovens dom ved forløsningen i Kristus binder oss til det, Hans kjærlighet vil. Befrielsen fra syndeskylden setter oss inn i en ny skyld: Bli ingen noe skyldig uten det å elske hverandre, for den som elsker sin neste, har oppfylt loven (Rom. 13,8). — Den som Sønnen har frigjort, skal

altså ikke gå på tomgang. Han er frigjort fra syndens trældom for å bli Kristi træl. Herrer blir vi aldri, fordi vi er skapt til å tjene.

Det er denne nye gjeld, vår tekst taler om: Foruten å være fri, er den kristne også «selv skyldig å vandre således som Han vandret». Det ser vi i 3,16 og 4,11: Han satte sitt liv til for oss, så er også vi skyldige å sette livet til for brødrene — når Gud således elsket oss, så er også vi skyldige å elske hverandre, se Ef. 5,2 — Er Han blitt din frelser, så har Han også rett til å være din Herre. Det hadde Han rett til i forveien, men nu har Han det på en helt ny basis.

I evangeliet fremheves ikke hans majestetiske rett, men der appelleres alltid med eksempelets rett, og Han har selv fremhevet det stekt i Joh. 13,15: For jeg har gitt eder et forbillede, forat I skal gjøre som jeg har gjort med eder. — Loven stiller bare det nakne krav: Du skal elske, men Jesus har selv vist oss hvordan, gjennom hele sitt livs eksempel. Det er noe helt nytt i forhold til loven og Gt.

En ny befaling gir jeg eder, at I skal elske hverandre. — Er den befaling da ikke like så gammel som loven? Jo, på en viss måte, men den har fått en helt ny begrunnelse og forutsetning: Likesom jeg har elsket, skal også I elske hverandre (Joh. 13,24). Det er ikke lenger Sinais tordenrøst, men det er eksempelets makt som driver på. Det er ikke domsbasunen, men den gode hyrdes lokkende stemme. Derfor kaller han også selv denne nye befaling for en gave, og det blir noe helt annet enn lovens krav, for nu setter han sin egen kjærlighet foran befalingen, og dermed gjør han den i

virkeligheten til en forjettelse: Det skal bli således, at når I lukker min kjærlighet inn i eders hjerter, så fullkommes Guds kjærlighet i eder (v. 5a). — Det er en befaling som har sin oppfyllelse med seg, fordi hans kjærlighet er dens forutsetning.

Derfor taler Johannes, som han gjør i v. 7—8: Det er ikke et nytt bud, men et gammelt — allikevel er det et nytt bud. — Det er det samme bud, han sier begge deler om. Budet om å elske hverandre, som Jesus hadde givet. Leserne har hatt det bud fra begynnelsen av deres kristenliv. Derfor er det ikke nytt for dem: Det gamle bud er det ord, I har hørt, — og Johannes har ikke i sinne å fortelle dem nyheter (v. 21), men han vil gjerne utdype det, som de har hørt for lengst.

Guds ord er nemlig så rikt og dypt, at der stadig er mer å hente i det samme ord. Derfor blir man heller aldri ferdig med å trenge dypere inn idet, så det kan trenge inn i oss. — Det var lenge siden Johannes selv hadde hørt denne befaling av Jesus, men den har aldri sluppet hans hjerte, den ble ved med å arbeide derinne, så den gjennomtrengte hele han vesen. Derfor har han også forkynt det igjen for sine lesere. Med det gamle bud mener han ikke lovens bud, men det bud som Jesus gav dem den siste aften før sin død — og derfor med den helt nye forutsetning, kjærligheten, som gav seg selv uten forbehold — helt til døden. Vi sa før, at den nye befaling egentlig har forjettelsens karakter, og blir ikke mindre tydeligt, når vi leser tilføyelsen i Joh. 13,35: Derpå skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet — For det er jo ikke et bud i lovens forstand, som alle skal overholde, men det er en kjensgjerning, som Jesus forutsier: Det skal bli således, at mine disipler kan kjennes på, at de har innbyrdes

kjærlighet. Altså ikke i første rekke en forskrift eller et lovbud, men en profeti, som han står inne for. Det er ikke lovens «skal» men det er evangeliets skal, vi her har med å gjøre.

Dermed opphever vi ikke lovens forpliktelse, men her går veien inn til den eneste mulige oppfyllelse av loven: Tro ikke, at jeg er kommet for å nedbryte, men for å oppfylle loven (Mat. 5,17) — Guds vilje er altså ikke opphevet, fordi Jesus er kommet og blitt en forsoning for hele verdens synd, sml. Es. 53,10. Guds vilje lykkes aldri ved loven, ikke fordi loven mangler noe i tydelighet, men fordi der ikke er stoff i oss, som loven kan utrette noe godt med. Rom. 8,3b og 7: Den kan aldri skape sin oppfyllelse gjennom oss, og derfor kan den kun føre til fordømmelse.

Nettopp derfor sendte Gud sin Sønn, som løskjøpte oss fra lovens forbannelse — for at vi kunne gå våre egne veier ustraffet? Nei, men for at velsignelsen måtte bli oss til del, for at vi ved troen kunne få Ånden som var oss lovt (Gal. 3,13 flg). Er velsignelsen nu den å bli fri for Guds vilje? Nei, for all velsignelse ligger i og langs med Guds vilje, og derfor kan frelsen umulig bestå i å slippe fri for Guds vilje, men den må nødvendigvis føre inn i Guds vilje, i fullendelse.

Dermed er vi inne ved det Johannes mener med v.8: Allikevel er det et nytt bud! — for det bud er noe helt annet enn lovens krav: Det viser seg som sannhet i Ham og i eder. — Først viser det seg som sannhet i Ham, at budet er nytt på den måte, at Han ikke bare gjentager lovens krav til oss, men Han oppfyller det selv for oss i sin guddommelige kjærlighet. Det, som loven krevde av oss, det gjør han for oss. Det er det helt nye, som vi aldri selv kunne ha ventet. Men det nye stanser ikke her, for meningen med

det nye er nu, at det, som loven ikke kunne få av oss, det skal nu virkes i oss ved evangeliet. Jesus sier jo nettopp, at han var kommet for å oppfylle loven, og når meningen med den er kjærlighet, så må det å oppfylle loven bety, at kjærligheten oppfylles (v.5). Det nye i Ham er altså også det, at han ikke alene oppfylte loven i vårt sted, men ved troen på Ham, bor Han i sine disipler, og i samme grad som han bor og virker derinne, vil Han også oppfylle loven i våre hjerter.

Der er altså på ingen måte tale om, at Guds kjærlighetsvilje er oppgitt siden Golgata, men Han har selv vist oss den i sitt liv, og Han vil selv virkeliggjøre den i vårt liv. Derfor gav Jesus sitt nye bud om å elske hverandre, denne innledning og forutsetning: Likesom jeg har elsket eder. Det nye bud begynner altså med Hans kjærlighet til oss.

Derfor viser det nye bud seg for det andre også som et nytt bud i oss, for det bud som loven forkynner — du skal elske — ble aldri sannhet, d.v.s. til virkelighet i noe hjerte ved lovens hjelp. Men når Jesus gir det nye bud med Hans kjærlighet som den grunnleggende forutsetning, så kan det bli til en virkelighet i oss. — Hans frelse består nemlig ikke deri, at når Han har elsket i vårt sted, så skal vi slippe å elske, men frelsen fører det med seg, at først nu blir det mulig for en synder å elske.

Det viser seg som sannhet i alle dem som er født av Gud ved evangeliet om Jesu stedfortredende lidelse og død: De kommer til å elske hverandre, fordi Gud har ført dem inn i det nye kjærlighets-samfunn. — Det er ikke lovens trusler som driver dem til dette, men det er den nye naturs art, at den elsker andre Guds barn (3,14 og 5,1): — På denne måten viser det seg som sannhet av erfaringens

vei, at Jesus har forvandlet det gamle lovkrav til et nytt livs innhold.

Men det nye liv holdes bare ved like på den måte, at Han stadig får adgang til å være det i oss, som Han først var for oss. La derfor Jesus være det i deg, som loven krever. Det er da virkelig noe helt nytt i stedet for å være under lovens ubønnhørlige krav. Derfor taler ordet her også om, at mørket viker, og det sanne lys skinner i våre hjerter med sin uavlatelige velsignelse: For Gud, som sa: Av mørke skal lys skinne frem — ble selv et skinnende lys i våre hjerter — 2 Kor. 4,6 — for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skulle stråle frem fra oss.

Så har Kristus løst oss fra lovens forbannelse, for å føre oss inn i dens velsignelse, at hans kjærlighet oppfylles i oss. Det er ikke lovtrældom, men evangeliets fylde som apostelen vil føre oss inn i ved å minne om det nye bud, hvis sanne oppfyllelse Jesus har med seg inn i hvert hjerte, som lot hans kjærlighet slippe inn og få makt (Joh. 15,9). Dermed forvandles kravet om å elske til en helt ny og kjær forpliktelse: La ham få frihet til å leve sitt liv i deg.

Med det lys vi her har fått, blir det tindrende klart, hva Johannes sier i v. 9 — 11. — Når lyset i virkeligheten er hans kjærlighet, så er det innlysende, at den som hater sin bror, ennå er i mørket. Det er ikke muligt å være i det lys og så hate. Vi merker oss, at det ikke er alminnelig nestekjærlighet, men den kristne broderkjærlighet, det her tales om. Han skriver imot dem, som kun vil ha kristendommen i hode, uten at hjerte blir forandret. Har man samfund med Gud, vil det også vise seg i ens forhold til brødrene. Det er jo nettopp derav vi kan erkjenne at vi kjenner Gud (v. 3).

Det nytter altså ikke å si, at man er i lyset, når livets praksis sier det motsatte. Johannes poengterer alltid, at det må være sammenheng mellom det indre liv med Gud og det synlige forhold til brødrene (4,21). De to ting kan nemlig ikke skilles frå hinannen, så lenge vi vandrer i lyset — i kjærligheten.

I v.10 vender han tilbake til tanken i v.6, hvor der var tale om den som sier at han blir i Jesus: Å kjenne ham og være i ham, fører inn i den livsoppgave å bli i ham, og dersom ikke den oppgave stadig fullbyrdes i oss, får det snart ende med å være i ham og kjenne ham. — Å kjenne, betyr i Bibelen kjærlighetens samfund og hengivelse. Det er den nye væremåte, som troen fører oss inn i ved Guds Ånd.

Dermed blir det klart, hva det praktisk talt betyr å bli i ham, for det kan ikke bety annet, enn at kjærligheten blir ved med å fungere. Derfor lyder v.10 således: Den som elsker, blir i lyset. — Det ville altså være åndelig selvmord, å ikke elske, for det å ikke elske, er det samme som å hate. — Det står en ting til om den som elsker: Det er ikke anstøt i ham — og det er stadig den gudgivne og gudfødte broderkjærlighet, som det er tale om. Den som elsker, han lar kjærligheten leve i seg ved å omsette den i forhold til brødrene, og han kommer ikke til å legge anstøt for andre, så de tar skade på sine sjæler, se Rom. 14,13. Å legge anstøt, betyr å gi anledning til fall. Dersom noen gjør det, så vandrer han ikke i kjærlighet. Men det skylder du Jesus å gjøre (v.6b). — Han kommer heller ikke til å legge anstøt for seg selv, det er ingen anstøtssten i hans liv, hverken for ham selv eller for andre (Joh. II,9).

Vers II vender tilbake til motsetningen i v.9: Her er ikke tale om hva han sier, men om hva han gjør, og det er det avgjørende. Det han gjør, sier nemlig at

han vandrer i mørket, og derav følger da en alvorlig fare for å være til anstøt.

Faren blir så meget større, fordi han selv påstår, at han er i lyset. For det sier at han er blindet, så han ikke ser sannheten om seg selv, fordi han ikke ønsker å se den klart. Derfor vandrer han også uten å vite hvor han går hen — enda i den innbilning, at han er på rett vei. Det forferdelige er, at han tror mørke er lys — og lyset mørke. Men han forferdes ikke, og det er ennu forferdeligere. For dersom han bare kunne bli forferdet i tide, så kunne det være håp om at lyset kunne komme til å skinne også i hans hjerte. Men han vet ikke, at han vandrer mot det evige mørke, hvor lyset fra Guds kjærlighet aldri kan nå hen — det ytterste mørke.

For den som vandrer i lyset, viker mørket (v.8), men for den som vandrer i mørket, tiltar mørket. — Det, man vandrer i, bestemmer ens skjebne, og Jesus har latt oss få vite, at det kan gå så langt med dem som vandrer i mørket, at de ikke lenger vet hva som tjener til deres fred: Nu er det skjult for dine øine! — og så hadde Jesus ikke noe annet han kunne gi de mennesker enn sine tårer — når han måtte gi opp (Luk. 19,41,42).

Det er hva det kan komme ut av å si at man er en kristen, uten virkelig å være det. — Vet du med deg selv, at du holder hans ord i ditt hjerte? Det er nemlig det kjennetegn på sant liv i Gud, ordet her har vist oss, så ingen behøve å ta feil, dersom han da ikke vil bedrage seg selv. De kristne vet nemlig i motsetning til mørkets barn, hvor det bærer hen. Døden går mot døden, og livet går mot livet. Elsker du brødrene, så lever du og går mot livet (3,14).

*Av Marius Jørgensen
ved Godtfred Nygård*

Er det noko trøyst i Kristus?

(Filip. 2,1)

Ordet her i Filip. 2,1 møter oss med fire spørsmål. Svaret me gjev ut frå vår personlege tru og erfaring på dei fire spørsmåla, vil gi oss eit litande svar på vårt personlege forhold til Gud, om det er hjarta som svarar. «Kva tykkjer du om Jesus Krist? Det må du, syndar, vita visst, Så du kan Herren svara. For finn du ikkje svaret før, Når han ein dag som domar spør, Då vil du ille fara», seier songaren.

Er det noko trøyst i Kristus?

Svaret eg og du gir på det, er avhengig av om me er født av Gud og har fått den heilage Ande i gåva, eller me er eitt verdsleg menneske som er død i overtreddelse og synder og er av naturen eit vreidens barn. Om dei siste seier Guds ord: Er då enn vårt evangelium skjult, so er det skjult millom dei som vert fortapte; for denne verdens Gud hev blinda hugen hjå dei vantruande, so evangeliet om Kristi herlegdom, han som er Guds bilete, ikkje skal skina for dei. (2. Kor. 4,3—4). Det er årsaka til at dei fleste menneske ikkje ser kva som er oss gitt i Jesus, og heller inga trøyst finn i han og ordet om han, det betyr ingen ting for dei. Men er du ein frelst syndar, har Gud late ljuset frå evangeliet om Jesus skina inn i hjarta ditt, og openberra den trøyst Gud har gjeve syndaren i Jesus, og du ser at Skrifta (Bibelen er full av trøystesord for syndaren og gudsbarnet.

Då vil me først streka under: Trøyst i Kristus. All sann trøyst er i Kristus! Utanom Kristus finst det ingen sann trøyst. Den falske trøysta er alltid knytta til menneske, til det det er eller har gjort, til det det ikkje har gjort eller til det som

skal gjerast i framtida ein gong, til menneske sin omvendelse, tru, livssyn eller gjerning og liv som kristen, til opplevelse eller teikn på at eg er og lever som ein kristen.

Har du derimot funne den trøyst som er av Gud, er den *alltid i Jesus*. Men hans verk er det at de er i Kristus Jesus, som for oss hev vorte visdom frå Gud og rettferd og helging og utløysing (1. Kor. 1,30). Då har Gud trøysta deg med ordet om Jesus, så du bryt ut med Paulus i Efes. 1,3—f.: Lova vere Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som hev velsigna oss med all åndeleg velsigning i himmelen i Kristus, liksom han valde oss ut i han fyrr verda vart grunlagd, so me skulle vera heilage og ulastande for hans åsyn, med di han i kjærleik fyreåt etla oss til barnekår hjå seg sjølv ved Jesus Kristus etter sin viljes frie rådgjerd, til lov for sin herlege nåde, som han gav oss i han som han elsker.

Les du vidare i kap. vil de sjå at i Jesus hev me utløysinga ved hans blod, forlating for syndene, etter rikdomen av hans nåde, som han gav oss rikeleg i og med all visdom og alt vit.

Når Gud gav Abraham lovnaden om at i Han og hans ætt skulle alle jorda sine slekter bli velsigna, svor Gud ved seg sjølv, sidan han ingen større hadde å sverja ved, då han ville visa arvingane til lovnaden kor ubrigdeleg hans vilje var, so me ved tvo ubrigdelege ting (Guds ord og eid), som Gud umogeleg kunne svika i *skulle ha ei sterk trøyst*, me som flydde til å gripa den vona som ventar oss, den som me har som eitt anker for sjela, eitt som er trygt og fast og når inn

om forhenget, der Jesus gjekk inn som fyregangsmann for oss, med di han vart øvsteprest etter Melkesedeks vis til æveleg tid. (Hebr. 6,13—20). Er der noko trøyst i Kristus, i hans ord, for deg?

Er der nokor hugsvaling i kjærleik?

Du veit vel kva svaling er? Det kjenner du ein varm sommardag, når ein mild og sval vind svalar din varme kropp, eller du går forbi Steinsdalsfossen ein slik dag. Her var det tale om hugsvaling i kjærleik, som er noko ganske anna. Det vil seia at ordet om Jesus og hans kjærleik til oss, svalar vår hug og sjæl. Den fekk den bortkomne sonen erfara, då han vende om og møtte fars kjærleik ved heimkomsten. Den fekk syndarinna kjenna ved Jesu ord i Simons hus: Gå heim og lev sæl, for syndene dine er deg tilgitt.

«Når du Guds kjærleik grant vil sjå, til Golgata du ganga må». I det er Guds kjærleik openberra millom oss at Gud hev sendt Son sin, den einborne, til verda, so me skal leva ved han. I det er kjærleiken, ikkje at me hev elska Gud, men at han hev elska oss og sendt Son sin til soning for syndene våre (1. Johs. 4,9—10). Ordet fortel vidare at om me hev sett og vitna at Faderen hev sendt Son sin til frelsar for verda, og sannar at Jesus er Guds Son, i han vert Gud verande og han i Gud. Og me hev kjent og trutt den kjærleiken Gud hev til oss. Gud er kjærleik, og den som vert verande i kjærleiken, vert verande i Gud og Gud i han. I det er kjærleiken vorte fullkomen hjå oss at me hev frimod på dommedag; for liksom han er, so er me og i denne verda.

Otte er ikkje i kjærleiken, men den fullkomne kjærleiken driv otten ut; for otten hev straffa i seg; men den som ot-

tast, er ikkje fullkomen i kjærleik. Me elsker av di han elska oss fyrst.

Kva er så den fullkomne kjærleiken som driv otten ut? Den kjærleiken finn me berre ein stad, og det er hjå Jesus Kristus, Menneskesonen. Han elska Gud yver alle ting, og elska nesten meir enn seg sjølv, og ingen ting svalar hugen meir enn å få sjå at eg er elska av han, og den fullkomne kjærleiken driv otten ut og gjev frimod på dommedag. 1. Johs. 4,13—19.

Er det noko samfunn i Anden?

Skrifa lærer at der finst eit åndeleg samfunn i Anden. I 1. Johs. brev kap. I les me: Og livet vart openberra, og me hev sett det og vitnar og forkynnar dykk livet, det ævelege, som var hjå Faderen og vart openberra for oss — det som me hev sett og høyr, det forkynner me dykk og, so de og kan hava samfunn med oss, men vårt samfunn er med Faderen og med hans Son Jesus Kristus.

Det finst mange i dag som seier at dei hev samfunn med Han, og som vitnar og forkynner at me skal ha samfunn med kvarandre, så verda kan tru. Andens samfunn kan ikkje noko menneske skapa, det er åleine den Heilage Andes verk. Den ekumeniske ånd og arbeid forsøkjer å nå målet ved å teia med, eller leggja til side, all forkynning som set skille og støyter det naturlege og religiøse menneske. Og det blir ordet om krossen, ordet om Jesus Kristus, han som blei krossfest for våre synder og sto opp frå dei døde til vår rettferdiggjering, ordet om Jesus som vår stefortredar, og forlating for syndene i hans namn, frelst av nåde, uforskyldt, ved utløysinga i Jesus Kristus. Det ordet er støytande for alle eigerettferdige menneske, og ein dårskap for vise og forstandige som det

naturlege menneske er, men er ei Guds kraft til frelse for kvar den som trur.

Når Anden openberrar denne bodskapen for syndarhjarta, får du samfunn med Gud ved hans Son Jesus Kristus, og då får du og samfunn med alle dei som trur på denne bodskapen om Jesus og han krossfest.

«Dersom me seier at me hev samfunn med han, og me ferdast i myrkret, so lyg me og gjer ikkje sanninga; men dersom me ferdast i ljuset, liksom han er i ljuset, so hev me samfunn med kvarandre, og Jesus, hans Sons blod reinsar oss frå all synd». 1. Johs. b.1,6—10. Har du erfare at du har samfunn med Jesus, og med dei som lever i trua på den krossfeste og oppstadne Jesus Kristus?

Er det noko medkjensla og miskunn?

Det spørsmålet svara Hebrearbrevevets 4. kap på i vers 14—16: «Sidan me då hev ein stor øvsteprest, som hev gjenge gjennom himlane, Jesus, Guds Son, so lat oss halda fast på vedkjenninga! For me hev ikkje ein øvsteprest som ikkje kan *ha medynk med oss* i vår vesaldom, men ein som er røynd i alle ting i likning med oss, då utan synd. Lat oss difor med frimod ganga fram for nådens kongsstol, so me kan få miskunn og finna nåde til hjelp i rette tid».

Her ser me at hjå Jesus, Guds Son, øvstepresten som oftra seg sjølv ein gong for alle, og gjekk inn i sjølv himlane med sitt eige blod og vann oss ei evig utløysing, er der både medkjensla og miskunn, og der kan du få miskunn og finna nåde. Og me er mange som kan vitna at der ved nådens kongsstol, ved nådestolen i trua som Jesus reiste på Golgata (Rom. 3,21—26), fann me medkjensla og miskunn, og fekk nåde og til-

gjeving for alle våre synder. Og denne nådestolen i trua, nådens kongsstol, er den einaste staden syndaren kan finna nåde og få miskunn. Har du ikkje vore der, og kan du ikkje svara ja på spørsmålet om der er noko medkjensla og miskunn hjå Jesus, må du søkja han i dag, for i dag er nådens tid, i dag er Gud å finna! Her kan du koma fram med frimod!

Og spør du kvar han er å finna, så er svaret: i Herrens ord. Les ordet, gå der Herrens ord blir forkynt, der Guds folk samlast om livets ord, høyr! so skal sjela di bli frelst og leva. Du treng ikkje fara opp i himmelen for å henta Jesus ned, eller ned i avgrunnen for å henta han opp, for ordet er deg nær i ditt hjarta og din munn, troens ord som vi forkynner, for sannar (bekjenner) du med munnen din at Jesus er Herre, og trur du i hjarta ditt at Gud vekte han opp frå dei døde, so skal du verta frelst; for med hjarta trur ein til rettferd, og med munnen sannar (bekjenner) ein til frelsa. For Skrifta seier: Ingen som trur på han, skal verta til skammar. Rom. 10. kap.

Amund Lid

Ei opna dør

Dette seier den Heilage, den Sannordige, han som har Davids lykel, han som let att, og ingen let opp. Eg veit om gjerningane dine. Sjå, eg har sett framfyre deg ei opna dør, og ingen kan lata henne att, for du har liti kraft— Joh. Op. 3,7.

Etter syndefallet vert mange veger stengt. Og hat vil eg setja mellom deg og kvinna, og mellom di ætt og hennar ætt, seier Herren på fallet sin fyrste dag. Seinare har mange klaga over at veger vert stengde.

Job klager: Han har stengt vegen min, eg kan ikkje koma fram, og over mine stiger legg han myrker.

Jeremias ropar i sin nød: Han stengde mine veger med mur av tilhoggen stein, gjorde det uført på stigane mine. Min Gud, Min Gud! Kvifor har du forlate meg? Dei ord eg skrik ut, er langt burte frå mi frelsa, seier David. Mange fleire kan nemnast. Så kjem Herren og seier: Sjå eg har sett framfor deg ei opna dør. Menigheten i Filadelfia såg det stengt og rådlaut. Krafta var lita, satans synagoge og løgna sterk. Dei såg sjølv bare stengde dører, og kolde hjerter. Ja, det såg ut for dei som Herrens hjarta og var lukka. Men då seier Herren, skriv til dei! Sjå eg har sett fram fyre deg ei opna dør! Her er nok mange og i dag som har det slik som i Filadelfia. Alt ser so håplaust og mørkt ut, satans synagoge er så sterk, og vanskane så mange.

Vil du prøva sjå inn gjennom denne opna dør? Sjå, seier Herren. Sjå kven som har opna, sjå kven han opna for. Du må sjå lenge på han som opna døra, han måtte ta all verda si synd som sin, og lova sine krav måtte han oppfylla i eit

og alt. Den skuldebøra var tung å bera. Det kosta han sveitte som blod, sterke skrik og tårer, Tornekruna naglar i hand og fot, all menneske spott og vannæra, og Guds vreide og forlatthet. Så tung og tjukk var døra som måtte opnast. Sjå og lev.

No kan alle menneske gå like til den evige Far med alt i sorg og gleda. Gå inn og takka for synda som er betalt, for du har fått same rett som Jesus hadde. Det same barnekår, Hans siger er vorten vår siger. Der skal vi få miskunn og finna nåde til hjelp i rette tid. Men det vert vel å sjå på Jesus ein gong, mot hundre gonger på seg sjølv, og sitt eige. Det er bare den opna døra i og ved Jesus som kan gjeva oss hjelp. Eller sagt med Jesu egne ord: Vert de verande i mitt ord, so er de rette leresveinane mine, og de skal læra og kjenna sanninga, og sanninga skal gjera dykk frie. Sanninga om seg sjølv fekk meningheten i Filadelfia høyra, sanninga om Jesus, og sanninga om den verda dei levde i. Det er bare ved å leva i denne sanning, du har lite kraft, at ein har bruk for Jesu siger. Det er bare ved å ta vare på frelsernamnet og ikkje fornekta det, at satans synagoge kan verda overvunnet. Eg kjem snart, Hald fast på det du har, så ingen skal taka kruna di.

Odd Dyrøy

Øivind Andersen:

Forlikt med Gud

2. Kor. 5.14—21

For Kristi kjærlighet tvinger oss, idet vi har oppgjort dette med oss at en er død for alle, derfor er de alle død; og Han døde for alle, forat de som lever ikke lenger skal leve for seg selv, men for Ham som er død og oppstanden for dem.

Derfor kjenner vi fra nå av ikke noen etter kjødet; har vi og kjent Kristus etter kjødet, så kjenner vi Ham dog nå ikke lenger således.

Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning; det gamle er for-ganget, se alt er blitt nytt!

Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg selv ved Kristus og ga oss forlikelsens tjeneste, fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen.

Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss; vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!

Ham som ikke visste av synd, har Han gjort til synd for oss, forat vi i Ham skal bli rettferdige for Gud.

Apostelen vitner om det som driver ham i arbeidet for å utbre evangeliet. Det er dette som man med et lærd uttrykk kaller misjonsmotiv, men nå skal vi ikke ta dette teoretisk, men helt praktisk. Et spørsmål som er aktuelt for oss alle sammen er: Har jeg noen omsorg for sjelers frelse?

Vi kan vel snart være enige om at den er for liten den omsorgen du og jeg har for andre menneskers frelse, og den er vel også nokså variabel; om vi fra tid til annen får oppleve og kjenne noe av den, så er ikke det noe konstant. Den omsor-

gen vi har for å frelse andre, den ville bli en dårlig drivkraft i oss.

En av våre eldre misjonærer, en meget kjent misjonær, Olav Espegren var en meget betydeilig mann, og han er en verdensberømt misjonær, det er han virkelig, og han betydde svært meget i Kina. Han fortalte meg noe; jeg har det fra ham selv. Jeg var meget ung den gangen da jeg møtte ham første gang. Så fortalte han at da han var ferdig og sto og skulle reise ut til Kina, kom han i den største nød med seg selv, for han elsket ikke kineserne. Han hadde ingen kjærlighet til kineserne. Han hadde hørt så meget om dette at man skulle elske kineserne og ha omsorg for deres frelse, og jeg måtte si til meg selv: Du elsker jo ikke kineserne. Hvordan kan du reise der ut? Det ble så hårdt for ham at han følte det som et slevbedrag at han som hadde et slikt hjerte som han hadde skulle reise ut til Kina som misjonær. I sin hjelpeløshet henvendte han seg da til en eldre misjonær og klaget sin nød, og han svarte: Du kan ikke vente at du skal elske kineserne som du aldri har sett. Men jeg skal si deg en ting: *Jesus elsker kinernes*, og det er derfor du reiser ut. Jesus har frelst kineserne på korset, og den frelsen trengjer de å få; det er den du skal være med å bringe ut. Og så skal jeg si deg en ting til: Når du kommer der ut og du begynner å bringe dem ordet om Jesus, begynner du også å elske kineserne; bare vent, så skal du se. I sannhet gikk det i oppfyllelse.

Om det kan sies om noe mennekse at han elsket dem som han arbeidet blant, så kan det sies om Espegren.

Jeg møter stadig her på Fjellhaug dem som går med misjonskall. De tenker på at; Jeg vet ikke om jeg har misjonskall; kanskje jeg har misjonskall, kanskje jeg ikke har det. Kanskje Gud skal bruke meg i en spesiell gjerning i sitt rike? Jeg vet ikke. Og så ser de på seg selv, og så sier de det: Det må være et bedrag, når jeg tenker at Gud skal kunne bruke en som meg. Det er jo ikke noe med meg, og jeg har jo ikke noen virkelig kjærlighet til sjelene; jeg har jo ikke noe virkelig omsorg.

Vel, jeg skal ikke ta opp dette hva du har eller hva du ikke har; men det er én ting som er sikkert. Drivkraften for oss i vårt arbeide for å vinne andre, den er i Jesus! Nå hører du hva apostelen begynner med her:

Kristi kjærlighet tvinger oss!

Det var ikke hans kjærlighet til Jesus som var så stor, enda jeg tror den var meget stor, og den ble stadig større hos apostelen Paulus. Kunne noen si det med sannhet at jeg elsker Jesus, så tror jeg virkelig Paulus kunne det. Men det er allikevel ikke hans kjærlighet til Jesus som er drivkraften. Kristi kjærlighet tvinger oss, idet vi har oppgjort dette med oss selv; det er en ting vi har tenkt igjennom, det er en ting vi har kalkulert med, ville vi vel si i vår daglige tale, det er at én er død for alle, og *derfor* er de alle døde.

Jesus kjærlighet er ufattelig. Gud har jo elsket verden så Han ga sin egen Sønn, og Sønnen har gitt seg selv. Kristi kjærlighet møter du på Golgata kors, og den består i at det var én som døde istedet for oss. Det var én som tok alle konsekvenser for våre synder, og det var én som med sitt blod kjøpte deg og meg fri fra all din synd. Det betyr ikke bare at Han har kjøpt deg fri fra alt du har gjort, alt hva du har bekjent og alt som

har vært. Det betyr at Han har kjøpt deg fri fra alt det du er nå i kveld, og det er meget i deg i kveld som strider mot Gud, det kjenner du.

Vi har et gammelt menneske som er forferdelig, det er grusomt. Det verste ved det er at det er så hovmodig, så æresykt og så selvhevdende. Selvhevdelse er selve synden som alt springer ut ifra. Vi har et gammelt menneske som bare søker vårt eget og som er urent og ondt og verderstyggelig. Dette har Jesus kjøpt deg fri fra! Du er i Jesu Kristi soning skjult for Gud med dette ditt gamle menneske. Jesu soning gjelder det du er, og den gjelder det du kommer til å være så lenge du lever. Jesu Kristi soning gjelder all synd fra Adam inntil det siste menneske på jorden, det sier Guds ord.

En er død for alle, derfor er de alle døde. Gud har satt oss ut av betraktning. Da Jesus døde, då døde *jeg* på korset! Han døde i mitt sted; det var jeg som døde med Jesus. Skal jeg nå ta imot dette slik som det sømmer seg for meg å ta imot Guds ord, må jeg svare: Da er jeg korsfestet med Kristus, da lever ikke jeg lenger selv. Det er apostelens vitnesbyrd: Jeg er korsfestet med Kristus; jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg; og det liv jeg nå lever i kjødet, altså som menneske her i verden, det lever jeg i troen på Guds Sønn, eller skal vi kanskje si: det lever jeg i tillit til, i fortrøstning til Guds Sønn. Jeg lever i en stadig tilflukt-tagen til Guds Sønn; det er det som er troen. Han som elsket meg og ga seg selv for meg. Jeg akter ikke Guds nåde for intet, for er rettferdighet å få ved loven, da er altså Kristus død forgjeves.

Du er gjenstand for en kjærlighet som Jesus har vist deg på korset, og det står om det i romerbrevets 5. kapitel: Gud viser (nåtid) sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi ennå var

syndere. Vi kunne tenke at det hadde stått at Han har vist, for det er jo fullbragt og gjort; men det står nåtid, og det er alltid nåtid, evig nåtid, fordi det gjelder her og nå at Gud viser sin kjærlighet mot meg, fordi Jesus døde for meg på korset.

Jeg er gjenstand for en veldig kjærlighet, en evig kjærlighet kalles det i Guds ord. Med evig kjærlighet har jeg elsket deg, derfor har jeg latt min miskunnhet mot deg vare ved.

Dette er noe å få regne med. Her er det omsorg for sjelene, Jesu Kristi omsorg. Når jeg stanser opp for dette og tenker på at dette gjelder alle, når jeg tenker på at dette som jeg taler om gjelder deg, da har jeg veldig trang til å forkynne deg det. Kristi kjærlighet, ja jeg må virkelig si det, om jeg ikke kan bruke så sterke ord, så er det den som driver meg til å tale til deg. Det er så om å gjøre for meg at du skal få se Jesus, og at du skal sette din lit til Jesus, at du skal vite at det er ikke noe du mangler i Jesus. Du kan være hvem du vil. Om du aldri har vært en kristen inntil dette øyeblikk; hvis du hører dette og tar det til deg og begynner å stole på Jesus, så er det ditt her og nå.

Jeg ville så gjerne be dere kjære venner som hører på meg: Dere må ikke ligne gamle Jakob i en bestemt situasjon. Hans sønner kom tilbake frå Egypten og fortalte Jakob det som han mest av alt kunne ønske å høre: Din sønn Josef lever og er herre i Egyptens land! Det var noe av et budskap å få. Han trodde Josef var død og borte for mange år siden. Han sørget, holdt på å sørge seg til døde. Så får han høre dette, så aldeles uventet og så aldeles utrolig: Din sønn Josef lever, og han er herre i Egyptens land. Så står det: Hans hjerte var og ble koldt, for han trodde dem ikke. Sånn

var det til å begynne med, men det varte heldigvis ikke så lenge.

Når vi hører om Jesus, hører at jeg er død, fordi Han er død for alle, så er Han død for meg, og så gjelder det meg. Så skal jeg sette min lit til det. Da skal du oppdage at det er ikke nok med at der finner du hva du trenger for deg selv, men der møter du den omsorg for sjelene som blir din drivkraft i å vitne om Jesus. Og der møter du det som er motivet for deg til å gå inn i Hans tjeneste. Du må si på dette at det Jesus har gjort, de gjelder alle. Vi har fått del i en frelse som er for alle. Derfor står jeg i gjeld til alle mennesker, som apostelen sier, både til vise og uvise, til greker og til barbarer. Vi står i gjeld, ikke fordi vi skylder noen ting; Han har gjort oss gjeldfri overfor Gud. Men dette som jeg har gjort oss gjeldfri overfor Gud. Men dette som jeg har fått og som har gjort meg fri, dette gjelder alle mennesker. Derfor må jeg være med på å bringe det til alle mennesker. Derfor må jeg være med på å bringe det til alle mennesker. Derfor må jeg være med på å bringe det til alle mennesker, og derfor er det en trang for meg at jeg får lov å forkynne Guds ord. Selv om jeg ikke hadde hatt en slik stilling som jeg har, (det er nå Gud som har gitt meg den da, og det skal Han ha takk for) men om jeg ikke skulle hatt den, så kunne ikke jeg tie stille med det jeg ser i Guds ord. Det kommer ikke av at min omsorg er så stor, men det er Jesus som er som Han er. Det er Hans omsorg og kjærlighet som er så ubegripelig; den er ubeskrivelig, og den gjelder hele menneskeheten.

Så er dette at når denne kjærligheten som vi møter hos Jesus begynner å virke på oss, som får oss til å vitne om Ham til andre, så begynner også vi å elske litt. Vi får en omsorg i vårt eget hjerte, det er

Guds Hellige Ånd som gjør det, vet du, fordi Jesus selv ved troen bor i vårt hjerte. Du har lest i 1. Kor. 13. kap. hvordan alt er tomt og unyttig uten kjærlighet, endog om en ga sitt legeme til å brennes, så var det ikke noe gagn i det, hvis en ikke hadde kjærlighet. Denne kjærligheten du, det er jo Jesus det. Den kjærligheten kommer i hjertet vårt der hvor Jesus slipper til. Når Hans omsorg for menneskene får lov å virke på mitt hjerte, så kommer jo nettopp kjærligheten der, den som betyr alt. Menneskene kommer nok til å merke det, kan du tro.

Derfor skal ikke vi som tror på Jesus lenger leve for oss selv, men for Ham som er død og oppstanden for oss. Derfor kjenner vi fra nå av ikke noen etter kjødet, altså det kjennskap som vi har til hverandre etter vårt naturlige menneske, den er lite smigrende for oss alle sammen. De skulle ikke kjenne meg godt for å se mine feil, og det som jeg er etter mitt naturlige menneske, det er mildest talt lite smigrende. Men vi kjenner ikke noen etter kjødet, vi regner ikke med det som vi er etter vårt naturlige menneske. Vi regner med hverandre etter det som vi er i Kristus. Har vi kjent Kristus etter kjødet, som de hadde kjent Ham som menneske og på rent menneskelig vis hadde hatt kunnskap om Ham og et visst kjennskap til Ham, så kjenner vi Ham dog nå ikke lenger således. Saken er den at om noen er i Kristus, så er han en ny skapning; det gamle er forganget. Gud regner ikke med min fortid; det gamle det er forbi. Jeg har en formaning hos profeten Esaias 43,18: Kom ikke ihu de forrige ting, akt ikke på fortiden! Se, jeg gjør noe nytt. Nå skal det spire frem; skal dere ikke oppleve det? Dette ordet spire er et ordspill på hebraisk, det blir samme ord som Messias. Spire og Messias er identiske, ensbetydende. Nu skal

det spire frem; kom ikke ihu fortiden, akt ikke på de forrige ting. Det betyr først og sist: Akt ikke på ditt gamle menneske, akt ikke på det som ligger bakom all ting. Jeg glemmer det som er bak og strekker meg etter det som er foran. Dette som er bak, det er jo først og fremst selvlivet. Det er noen som stadig roter med seg selv og sier: Nei, Gud virker ikke på meg, som om vi har noe løfte på at Herren vil gjøre det onde godt. Det gamle menneske i oss kan ikke bli gudfryktig. Hovmot kan ikke bli ydmykhet, urenhet kan ikke bli renhet, egoisme kan ikke bli kjærlighet o.s.v. Det onde kan kort sagt ikke bli godt; og jeg er så ond at Guds ord beskriver meg som Gudfiendtlig. Det er sagt om meg i Romerbrevets 8. kapitel, 7. vers at kjødets attrå er fiendskap mot Gud, og det er akkurat det jeg møter i mitt gamle menneske, fiendskap mot Gud. Det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det. Du kan ikke vente at Gud skal reparere på dette.

Det var det som var fariseernes ulykke at de trodde at de skulle bli gudfryktige ved Guds hjelp og kraft ut fra sine naturlige forutsetninger. Det er kort sagt fariseimen i en sum det. Det går ikke, det fører jo bare til selvbedrag. Det er godt at vi får innse at med meg blir det ikke noe; men det gamle er forganget på den måten at én er død for alle, derfor er de alle død, det er slik det er forganget. Det er forbi, det gamle. Gud regner ikke med det gamle; Gud ser ikke på deg og på meg.

I Kristus er vi en ny skapning, se alt er blitt nytt, og det er i Kristus det er nytt. Han som du setter din lit til, Han bor jo ved troen også i ditt hjerte. Det du har i Jesus, det er nytt på den måten at for det første gir det deg fullkommen rettferdighet overfor Gud. Overfor Gud står du

akkurat som Kristus står, og du er tilregnet Jesus overfor Gud. Du er ikke tilregnet deg selv og din synd. Det er altså forganget, det er forbi. Du ser det står i slutten her: Han som ikke visste av synd, Han ble gjort til synd ved er-tilregning. Han ble gjort til det som du og jeg er ved en tilregning. Alt hva jeg er og hva du er, hva menneskene er, hele menneskehetens synd og gru og skam ble Ham tilregnet. Han ble gjort til synd.

Fortsettelse neste nr.

Til ledere og formenn i Norsk Luth. Lekm.misjon

Jeg sender herved ut reiseruter for våre forkynnere for 2. halvår 1985.

Samtidig vil jeg be om at dere så snart som mulig vil gi beskjed når dere skal ha virksomhet.

For styret i Norsk Luth. Lekm.misjon.

Oddvar Lønnerød

Adre.: Vadfoss, 3770 Kragerø

Tlf. (036) 85367

Reiseruter for våre forkynnere i Norsk Luth. Lekm. misjon

2 halvår 85.

1. Odd Dyrøy:

Suldal, Dalekvam, Stanghelle, Brekke, Breivik, Yndesdal, Norheimsund, Tørvikbygd, Varaldsøy, Stord, Nærbø 26/11-1/12.

2. Godtfred Nygård:

Bremnes, Fitjar, Stranda, Ellingsøy, Elnesvågen, Sannidal, Ås, Askim, Bygland, Randaberg, Varhaug 24/9-29/9.

3. Reidar Linkjendal:

Namdalen, Askim, Ås, Håvik, Tysver, Elnesvågen, Randaberg.

4. Amund Lid:

Til disposisjon. Sannidal.

5. Andreas Bø:

Til disposisjon. Sannidal.